

Redakcja i administracja: Kraków, Sławkowska 29.

Prenumerata miesięczna:
z odsyłką **2 K**, bez odsyłki **1 K 60 h**,
za granicą 2 mk. 30 fen., 3 fr. 50 ctm., 2½ szyl.,
70 ctm. ameryk.

Prenumerata tygodniowa w Krakowie 40 h.

Konto czekowe Nr. 834.095.

Numer **8 h**, poświęteczny **4 h**.

Telefon redakcyi 396 — administracyi 624.

Adres na telegramy: **Naprzód Kraków**.

NAPRZÓD

Organ centralny polskiej partji socjalno-demokratycznej.

Wychodzi codziennie (z wyjątkiem niedziel i świąt) o godzinie 6 wieczór, a nadto w poniedziałki i dni poświęteczne o godzinie 10 rano.

Dział inseratowy: Kraków, Gołębia 2.

Ogłoszenia (inseraty)

kosztują od miejsca wiersza jednoszpaltowego drobnym drukiem (petitem) za pierwszy raz 20 halerzy, następny po 10 hal. — **Nadstane** od miejsca wiersza drukiem petiowym po 40 hal. za każdy raz. Śluby, zaręczyny i nekrologi po 80 hal. od wiersza za każdy raz.

Załączniki (prospekty i t. d.) przyjmuje się za cenę 2 kor. za 100 egzemplarzy dla zamiejscowych, a 1 kor. za 100 egzemplarzy dla miejscowych prenumeratów.

Reklamacye otwarte są wolne od opłaty pocztowej. — Redakcyi rękopisów nie zwraca i bezimiennych listów nie uwzględnia.

ROZBÓJ WYBORCZY!

Góra złodzieje i rabusie kart wyborczych!

Mandaty Petelena i Korytowskiego zdobyte szwindlem i gwałtem!

W całej Austrii odbyły się wybory legalnie, znikąd prawie niema żadnych rekrimacji, żadnych skarg na fałszowanie wyborów — tylko Galicya pozostała po dawnemu terenem najohydniejszych gwałtów i szwindłów, przepustwa i teroru, presji i zwyczajnej kradzieży kart wyborczych, rabunku prawa wyborczego, najjaskrawszych nadużyć władzy, bezczelnego deptania ustaw.

To, co się wczoraj działo przy wyborach w Galicyi, przechodzi łątrostwem wszystko, co dotąd składało się na pojęcie „wyborów galicyjskich“. Gwałciciele i oszuści postanowili pokazać, że przy powszechnem, równem, bezpośrednim i tajnym prawie wyborczym — w Galicyi może nadal kwitnąć w całej pełni ich rzemiosło. I dokazali tego! Powszechność wyborów — okrojono przez niedoręczenie legitymacji wielkiej liczbie wyborców. Tajne wybory zmieniono w jawne przez prześwietlające karty do głosowania i drukowanie na nich znaków, przebijających na zewnątrz.

Władze państwowe i autonomiczne, policya, starostowie, urzędy gminne — wszystko to wraz z kahałami stanęło otwarcie w usługach bezprawia.

Zwłaszcza przeciw kandydaturze Daszyńskiego sprzyściły się wszystkie te moce i uknuły haniebnny spisek, aby najordynarniejszym szwindlem i cynicznym terorem pozbawić polską klasę robotniczą najdzielniejszego jej orędownika parlamentarnego.

P. Leo stanął na czele tej nikczemnej roboty, z góry uplanowanej we wszystkich szczegółach.

Wbrew wyraźnemu brzmieniu ministerjalnego rozporządzenia, wprowadzonego do nowej ustawy wyborczej, **nie zamiano** wano w Krakowie ani jednego reprezentanta partji socjalno-demokratycznej członkiem żadnej komisji wyborczej, a na przewodniczących obu komisji wyborczych na Wesołej desygnowano dwa specjalne indywidua: Karola Markusa i Aleksandra Rippera. Co to miało oznaczać — każdy od razu się domyślił...

Mężów z zaufania partji socjalno-demokratycznej do niektórych komisji p. Leo wcale nie dopuścił, do innych zaledwie po jednym, a na Wesołej wprawdzie po dwóch, ale i tu — równie jak i w innych okręgach — nie tych, których sobie partja socjalno-demokratyczna życzyła. Natomiast mianował osobno mężów zaufania „komitetu mieszczańskiego“, a osobno mężów zaufania „stronnictwa demokratycznego“ — wbrew wyraźnemu brzmieniu „*wahlwerbende Parteien*“ (partja ubiegająca się o wybór); za takie zaś żadne z tych stronnictw z osobna absolutnie uważane być nie może, gdyż nie stawały one osobnych kandydatów, lecz wspólnych, i dla

tego oba razem stanowiły jedną „*wahlwerbende Partei*“, jedno stronnictwo wyborcze. Umyślnie jednak, wbrew ustawie, rozdzielił je p. Leo na dwa. Świadomie z tym złym zamiarem, żeby w ten sposób **zaspuntować** miejsca w gronie mężów zaufania stronnictw wyborczych i pod tym pozorem przyznać socyalnej demokracji zaledwie po jednym lub po dwóch mężów zaufania, zamiast po pięciu, jak się nam wedle wyraźnego brzmienia ustawy należało. Jeżeli przytem się zważy, że p. Leo był jeszcze na tyle nieuczciwym, że nie zamianował nam tych mężów zaufania, których nasza partja chciała, lecz tych, których on chciał — to mamy już jasny obraz sytuacji:

Pozbawieni zupełnie reprezentantów w komisjach wyborczych, pozbawieni prawie zupełnie mężów zaufania — zostaliśmy obrabowani z należnego nam prawa kontroli nad aktem wyborczym. Ci bowiem nieliczni mężowie zaufania, których mieliśmy przy komisjach pozbawieni byli wszelkiej możliwości kontroli i zdani na łaskę i niełaskę brutalnych i bezczelnych drabów depezących z całą świadomością ustawy, mogli się tylko bezsilnie przyglądać cynizmowi nadużyć i szwindłów.

A teraz karty głosowania. Sporządzono je z papieru prześwietlającego. Wszystkim wyborcom w Krakowie oprócz kart głosowania doręczonych im razem z legitymacjami wyborczymi — rozleżano karty, na których wydrukowane było nazwisko odnośnego kandydata klerykalno-demokratyczno-kahalnego okolone dokoła **grubym deseniem, przebijającym na drugą stronę karty.** Jakkolwiekby się taką kartę złożyło w czworo — zawsze na zewnątrz widoczne były znaki owego desena, tak, że przewodniczący komisji odbierając od wyborcy taką złożoną kartę, oraz stojący obok członkowie komisji od razu mogli widzieć i notować, kto na kogo głosuje.

Czyż w takich warunkach (jeżeli się wźmie pod uwagę zaleźność urzędników, sług państwowych, robotników gminnych, przedsiębiorców, kupców, przemysłowców itd.) nie trzeba było wprost bohaterów, żeby oddawali kartki nieznaczone?

A skądto wzięło stronnictwo klerykalno-kahalno-demokratyczno-stańczykowskie owe urzędowe kartki, opatrzone pieczęcią gminną, na których drukowało swoje znaki? P. Leo dał tym hyenom wyborczym tysiące takich kart, ile tylko zechciały, nam zaś czystych kartek urzędowych odmówił. W przeddzień wyborów wyborcy krakowscy otrzymali przez pocztę gotowe, zadrukowane przebijającymi deseniami kartki głosowania z nazwiskami pp. Petelena, Staniszewskiego, Zieleniewskiego, Si-

korskiego i Sarego. Nam raczył p. Leo dać czyste kartki dopiero w sam dzień wyboru, kiedy już były nieużyteczne...

Głosujże biedny akcyzniku, lub strażnikowi pożarny kartą, na której nie znać na zewnątrz piętna Petelena!! Wylecisz bezzwłocznie z posady!

We wszystkich urzędach — zwłaszcza w dyrekcji kolei państwowej — musieli wszyscy urzędnicy i funkcyonarysze przed głosowaniem pokazać przełożonym swoje karty głosowania.

Na Wesołej strażnikom pożarnym niektórym nie doręczono wcale legitymacji, wreszcie dano znaczone karty Petelena. Akcyzników już przedtem „zdejmkozuch“ poprzerosił, powydalał, aby resztę zastraszyć! W szpitalach „mateczki“ groziły wydaleniem tym z pośród służby, którzyby się ośmielili głosować na Daszyńskiego.

Co się działo podczas samego głosowania na Wesołej — opisujemy na innem miejscu. Był to szereg bezpraw, nadużyć władzy urzędowej, pogwałcen ustaw.

Teraz dopiero rozumiemy ów szereg tryumfalnych artykułów, pojawiających się już od dwóch tygodni w „Czasie“, rozumiemy skąd pochodziła owa pewnośc siebie u kliki demokratyczno-stańczykowskiej: oto system gwałtu, szwindlu, rozboju był już starannie uplanowany i przygotowany z góry!

Dzięki temu tryumfuje dziś Petelenz... Tryumfuje reakcyja, że udało się zdławić Kraków żelazną obręczą, że powiodło się obalić Daszyńskiego na Wesołej.

Ale pyrhusowe to zwycięstwo! Tryumf ten drogo kosztować będzie dzisiejszych „tryumfatorów“; cała nienawiść szerokich mas ludowych zaciąży na tych „demokratkach“ i na tym panu Petelenzu, którzy gorzko odpokutują krzywdę wyrządzoną ludowi polskiemu!

Daszyńskiego nie pozbędą się z parlamentu — za to im ręczymy! Szlacheckie Koło polskie nie uwolni się od tego swego „Bieza Bożego“! Jeszcze są masy polskiego ludu pracującego, które Daszyńskiego wprowadzić potrafią do tego parlamentu, do którego chcieliby mu zagrozić drogę zjednoczeni stańczycy i „demokraci“ szwindlem i gwałtem.

Nadejdzie dzień zapłaty!

* * *

Wybory galicyjskie obecne są wprost niesłychanym skandalem, kompromitującym Galicyę wobec całej Austrii, wobec całej Europy, „wyodrębniając“ nasz kraj od kultury politycznej zachodu, od najprostszych wymogów poczucia przyzwoitości i wstydu.

W okręgach wiejskich, w których przydziwicznie „proporcjonalnym“ systemie wyborczym musi dojść do dwu- i trzykrotnego wyboru, komisarze wyborczy nie dają wyborcom po odgłosowaniu świe-

żych kart wyborczych do powtórzonego głosowania, chociaż im to wyraźnie nakazuje § 15 ustawy wyborczej. Jest tu uplanowany szwindel: oto wyborcom nie doręczy się świeżych kart głosowania, aż dopiero w przeddzień powtórnego wyboru, i to całej masie nie doręczy się ich wcale, a reszcie doręczy się z wydrukowanymi nazwiskami kandydatów „rady narodowej“ — i w ten sposób w drugim i trzecim głosowaniu rabować się będzie opozycyjne głosy.

Gwałt za gwałtem — bezprawie za bezprawiem — oto „galicyjskie wybory“.

Ale parlament, w którym klub socyalistyczny składać się będzie z 70 posłów, nie pozwoli tym sposobem „wyodrębnić“ Galicyi od wszelkiego poszanowania prawa.

Protesty wyborcze, które przeciw wszystkim tym oszukańczym wyborom zostaną wniesione, nie będą niezłałatwione leżały w parlamencie ludowym, jak to było stale w parlamencie przywilejów.

Zbrodniarze zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, a wydarte ludowi oszustwem i gwałtem mandaty zostaną mu zwrócone. Rozbójników zaś wyborczych postawi parlament pod pręgierz hańby w oczach całego cywilizowanego świata.

Wybór na Wesołej

odbywał się w strażnicy pożarnej pozostającej pod komendą przyjaźniaka Nowotnego.

Tuż do strażnicy przytyka dom cechu rzeźników, t. zw. „Kotłów“, gdzie była główna kuźnia fałszerstw wyborczych. Stamtąd maszerowały do strażnicy hyeny z cudzemi legitymacjami, znaczonemi niebieskim ółwkim.

Głosowanie w strażnicy odbywało się w dwóch sekcjach. W pierwszej przewodniczył Markus, w drugiej Ripper.

W czasie głosowania przeniesiono sekcję II z frontowego budynku do szopy w dziedzińcu, aby utrudnić kontrolę.

W sekcji II nasz mąż zaufania p. Schanzer niezliczoną ilość razy stwierdzał, że głos oddaje jakaś hyena na cudzą legitymację. Raz np. stwierdził, że wyborca, z którego legitymacją zjawiła się do urny jakaś hyena wyjechał do Ameryki; innym razem, że ów wyborca umarł itp. Nie wzruszało to bynajmniej komisji, ani komisarza wyborczego, gdyż każda hyena miała na legitymacji umówiony znak z „Kotłowa“, Ilekroć p. Schanzer żądał aresztowania takiej hyeny, komisarz wyborczy Grzybała zwracał się do komisji wyborczej z zapytaniem:

— Czy komisja żąda aresztowania?

— Nie! odpowiadał przewodniczący komisji Ripper.

— Ja tego żądam, jako wyborca! — oświadczał p. Schanzer.

— A to już p. komisarz robi, co uznaje za stosowne — odzywał się na to Grzybała do komisarza policyi Tomasika.

Ten ostatni zwracał się tedy do pana Schanzer:

